

Arrest

nr. 162 757 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 april 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 oktober 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 97 108 van 13 februari 2013 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 maart 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Via een op 7 maart 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 september 2013 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 26 september 2013 werd betekend, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.03.2013 werd ingediend door :

*[S.R.] [...]
nationaliteit: Nepal
[...]*

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hij diende een asielaanvraag in op 22.04.2011, die afgesloten werd op 15.02.2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 08.03.2013 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar en iets minder dan 10 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene haalt aan dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, dat hij door zijn persoonlijke situatie tot een kwetsbare groep behoort, dat hij zijn land ontvlucht is uit schrik voor zijn leven en dat hij niet weet hoe ze hem zullen behandelen in zijn land van herkomst als ze weten dat hij een asielaanvraag heeft ingediend. Hij beroept zich tevens op artikel 3 van het EVRM. Betrokkene staaft deze elementen echter op geen enkele wijze, zodat het louter bij beweringen blijft. Dit kan niet volstaan om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden

dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Betrokkene haalt aan dat hij al jaren een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan. Hij legt ter staving verklaringen voor van zijn vriendin en haar familie en meerdere foto's. Hij beroept zich op artikel 8 van het EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De elementen met betrekking tot de integratie van betrokkene - namelijk dat hij hier sinds april 2011 verblijft; dat hij zich geïntegreerd heeft; dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft wat gestaafd wordt met een verklaring van de werkgever en loonfiches; dat hij Nederlands leert en ter staving een evaluatierapport bijvoegt; dat hij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd heeft; dat hij een uitnodiging voor een 'Royal Closing Party' voorlegt; dat hij hier een hele vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd; dat hij zich aanpast aan onze levenswijze, heel veel moeite doet en eindelijk rust en stabiliteit gevonden heeft - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beroept op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.7. Op 26 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 26 september 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [C.V.A.], Attaché, wordt aan

de persoon die verklaart zich [S.R.] te noemen, [...], en welke verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 22.04.2011. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 13.02.2013. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 08.03.2013.

Betrokkene werd door de gemeente Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 20.03.2013. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 17.09.2013.

X In uitvoering van artikel 74/14, §2, van de wet van 15 december 1980, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om:

[...]

Betrokkene dient zo snel mogelijk bewijzen over te maken van zijn effectief vrijwillig vertrek uit België of van de stappen die hij hiertoe onderneemt.

Deze bewijzen dienen schriftelijk overgemaakt te worden

-per post:

FOD Binnenlandse Zaken

Algemene Directie Dienst Vreemdelingenzaken

T.a.v. Bureau Sefor

Antwerpsesteenweg, 59B

BE-1000 Brussel

-of per fax: 02/274 66 13

-of per e-mail : sefor@ibz.fgov.be

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.03.2013. Er werd niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Gezien betrokkene manifest de vigerende reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3,1° van de wet van 15/12/1980.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 september 2013 tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd betekend, bevat de volgende motivering:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam:[S.]

voornaam: [R.]

[...]

nationaliteit: Nepal

wordt inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 26.09.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 08.03.2013.

Betrokkene werd nochtans door de gemeente Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.

Betrokkene beroept zich op zijn relatie met de Belgische onderdane [P.M.] [...]. Niet alleen is het voor betrokkene momenteel onmogelijk om te huwen of een wettelijke samenwoning te laten registreren met mejuffrouw [P.], gezien zij nog minderjarig is, bovendien wonen beiden niet op hetzelfde adres en is er momenteel dus zelfs geen feitelijke samenwoning.

De verklaring van betrokkene dat hij een relatie heeft met mej. [P.], noch zijn mogelijke intentie om op termijn (eens mej. [P.] meerderjarig is) te huwen of een wettelijke samenwoning te laten registreren, geeft hem echter geenszins automatisch recht op verblijf in het Rijk. Betrokkene diende dan ook gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 08.03.2013 werd betekend, maar heeft dit nagelaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het staat betrokkene echter vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen, een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoeker de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden

beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede of de derde bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet automatisch tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de determinerende motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten en van het inreisverbod kaduuk worden.

Waar verzoeker nog uiteenzet dat in het arrest nr. 96 099 van 30 januari 2013 van de Raad werd gesteld dat indien drie beslissingen op dezelfde dag door dezelfde persoon werden genomen hieruit een nauwe samenhang tussen de beslissingen blijkt, moet worden benadrukt dat in casu de drie bestreden beslissing niet door eenzelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, zodat zijn betoog niet dienstig is. Het loutere feit dat beslissingen op dezelfde dag door een bepaald ambtenaar werden genomen laat daarenboven geenszins toe om op algemene wijze te concluderen dat deze beslissingen steeds enige samenhang vertonen.

In de mate dat verzoeker daarnaast nog verwijst naar de arresten met nrs. 77 128 en 77 130 van 13 maart 2012 van de Raad waarin, met verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010, wordt gesteld dat een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten één en ondeelbaar zijn moet worden opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben, dat er in casu geen sprake is van verscheidene beslissingscomponenten die zijn opgenomen in één akte en dat de Raad van State reeds oordeelde dat uit het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn (cf. RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is in regel enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing rechtsgeldig ingediend en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105). Indien evenwel de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor verzoeker vertonen kan worden aangenomen dat het beroep tegen de belangrijkste beslissing is gericht.

Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van verzoeker dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod als de voornaamste bestreden beslissing dient te worden beschouwd. Zij argumenteert dat deze beslissing zwaarwichtige gevolgen heeft en er daarenboven niet blijkt dat verzoeker nog enig belang heeft bij de vernietiging van de eerste en de tweede bestreden beslissing, gelet op de vaststelling dat hij werd afgevoerd van het Rijksregister en hij een adres opgaf te Nepal.

Verweerder betwist dit standpunt niet.

Er kan derhalve worden geconcludeerd dat enkel het beroep gericht tegen de derde bestreden beslissing op ontvankelijke wijze werd ingediend.

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid inzake de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing en inzake de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid die gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing van 26 september 2013 tot het opleggen van een inreisverbod.

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsverplichting.

Zijn betoog luidt als volgt:

[...]

Ook wat het inreisverbod betreft, werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: "Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten,

dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel en het inreisverbod terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat met het inreisverbod geen rekening gehouden werd met de specifieke situatie, minstens niet toegelicht.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie."

4.2.1. In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om de schending van de formele motiveringsplicht aan te voeren kan het volstaan aan te geven dat in de derde bestreden beslissing is uiteengezet dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en werd toegelicht dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd met een geldigheidsduur van drie jaar omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Hierbij wordt nog geduïd dat verzoeker geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 8 maart 2013 werd betekend. Verweerder heeft ook uiteengezet dat hij het feit dat verzoeker een relatie heeft met een Belgische vrouw niet beschouwt als een hinderpaal om een inreisverbod op te leggen aangezien een huwelijk of een wettelijke samenwoning met deze vrouw, gelet op haar leeftijd, niet mogelijk is en er ook geen sprake is van een feitelijk samenwonen. Verzoekers betoog dat uit de motivering van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod niet blijkt dat rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie mist derhalve feitelijke grondslag. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd in zijn stelling dat de motivering van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod niet volstaat omdat er in deze beslissing geen melding wordt gemaakt van het feit dat zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd als onontvankelijk werd afgewezen. De formele motiveringsplicht houdt namelijk niet in dat feiten die niet dienstig zijn ter staving van een bestuurlijke beslissing in deze beslissing moeten worden vermeld en verzoeker houdt onterecht voor dat de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd afgewezen "aan de basis ligt van het [...] inreisverbod". In de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt immers duidelijk aangegeven dat het feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten aan de basis van deze beslissing ligt.

De motivering van de derde bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.2. Verzoeker verwijst verder naar een schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In casu toont verzoeker niet aan dat verweerder de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod niet heeft gesteund op een correcte feitenvinding of dat enige kennelijke appreciatiefout werd gemaakt. Hij beperkt zich tot de bewering dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn specifieke situatie. Hij toont evenwel niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien en uit de motivering van de derde bestreden beslissing blijkt dat verweerder wel degelijk de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken in aanmerking heeft genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de eerste en de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk en verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK